Рік видання XII
№ 9 (1333).
ЧЕТВЕР
21
січня
1971 р.
Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Комсомолець Кіровограда

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ОУНБ ІМ. Д.І. ЧИЖЕВСЬКОГО

НА ВАХТІ ДАЛЕКІЙ КОСМІЧНІЙ

18 січня в черговому сеансі зв'язку здійснено виведення самохідного апарата «Луноход-1» у задану точку на місячній поверхні — місце посадки автоматичної станції «Луна-17». Проведений експеримент виконано з високою точністю і в заданий час. Апарат знаходиться за 10 метрів від посадочного ступеня. Загальна відстань, пройденої місяцеходом з моменту початку його роботи на поверхні Місяця, становить 3.593 метри.

СТОРІНКИ ЛІТОПИСУ П'ЯТИРІЧКИ

● IV ОБЛАСНА ФОТОВИСТАВКА, ПРИСВЯЧЕНА XXIV З'ЇЗДОВІ КПРС ТА XXIV З'ЇЗДОВІ КП УКРАЇНИ

Людно було вчора в фойє кінотеатру «Комсомолець», що в обласному центрі. Тут урочисто відкрито IV обласну фотовиставку, організовану облуправлінням культури, обласною фотосекцією та обласним краєзнавчим музеєм. Вона розповідає про радість творчої праці робітників, будівельників, машинобудівників, енергетиків, хліборобів орденоносної Кіровоградщини, про їх трудові здобутки, культурне життя, про разючі зміни, що сталися в області за п'ятиріччя. Свої роботи на виставці представили професійні та самодіяльні митці А. Дібровний, В. Ковпак, А. Будулатьєв, О. Петров, В. Іщенко, В. Руденко, В. Логвин, В. Корсун, Р. Рубін, О. Русанов, І. Мануйлов, С. Оверченко та інші.

Виставку відкрив секретар обкому КП України Д. С. Сиволап.

Вже в перший день в книзі відгуків з'явилися теплі записи вражень відвідувачів виставки, що є справжнім літописом трудової п'ятирічки орденоносної Кіровоградщини.

В той же день виставку відвідали члени бюро обкому КП України М. М. Кобильчак, Д. С. Сиволап, Л. Г. Кравченко, І. П. Валявський, Г. П. Ковшар, заступник голови облвиконкому Є. М. Чабаненко.

На фото: біля стендів виставки.

У ЗИМОВОМУ САДУ

ТИХО ВЗИМКУ у саду. Лише то тут, то там, підрізаючи крону дерев, клацають ножицями садоводи. Зрідка забіжить сюди красень-сіряк, але так і пострибає ні з чим, бо хіба поживишся, коли всі молоденькі деревця дбайливо підперезані поліетиленовою плівкою.

Сад спить, набираючись сил, щоб потім дорідним врожаєм віддячити людям за турботу. Минулого року садоводи колгоспу імені Шевченка одержали з кожного гектара по 180 центнерів яблук, по 140 центнерів груш та по 68 центнерів вишень. Смачні першозванівські фрукти користуються попитом далеко за межами області. Досить сказати, що ними смакували споживачі в Жовтих Водах, Пермі, Уфі та інших містах нашої країни. Від реалізації врожаю саду колгосп одержав 300 тисяч карбованців чистого прибутку.

Серед першозванівських садоводів — багато комсомольців та молоді. Юнакам і дівчатам є у кого повчитися, є з кого брати приклад. Тут працює Герой Соціалістичної Праці Антоніна Гнатівна Ігнатьєва. Її багатий досвід та досконале знання садівничої справи часто стають у пригоді тим, хто здобуває освіту без відриву від виробництва. Серед них — студенти-заочники Уманського сільськогосподарського інституту Ганна Грицюк та Наталка Сандарєва, учні-заочники сільськогосподарських технікумів Катерина Мисько, Зінаїда Масенко, Володимир Сударик та Валентина Коломиєць.

А в їхніх друзів по праці — інші турботи. Закінчивши підрізку ягідників, садоводи доглядають крони фруктових дерев. Тут щодня перевиконує норми виробітку комсомолка Ольга Мисько, Віра Алєксєєва та інші.

А. КИРИЧЕНКО.

XXIV З'ЇЗД КПРС
ЛЕНІНСЬКИЙ ЗАЛІК КОМСОМОЛУ КІРОВОГРАДЩИНИ
XXIV З'ЇЗД КП УКРАЇНИ

На фото: Ольга МИСЬКО закінчує обрізувати кущі смородини.

Фото Ф. Плахтія.

ПЕРШИЙ НАБУТОК — ГЛИБОКІ ЗНАННЯ

● ПЛЕНУМ ОБКОМУ ЛКСМУ ОБГОВОРИВ ЗАВДАННЯ ШКІЛЬНОГО КОМСОМОЛУ

ЯК УЖЕ повідомлялося останній пленум обкому ЛКСМУ був присвячений питанню роботи шкільних комсомольських організацій, підвищення їх ролі в навчально-виховному процесі. З доповіддю на пленумі виступила секретар обкому комсомолу **А. Василенко.**

— Нині, — говорить доповідач, — в області 654 шкільних комсомольських організацій. Серед них чимало таких, що стали справжніми організаторами учнівських колективів у поході за глибокі і міцні знання учнів, підготовці їх до самостійного трудового життя.

Прикладом цього може бути Бобринецька середня школа, яка налічує 276 комсомольців. З кожним роком організація урізноманітнює форми роботи з комсомольцями та неспілковою молоддю. Кожна комсомольська група має свій девіз, пісню, якою розпочинає і закінчує комсомольські збори. Тут проводяться уроки мужності, зустрічі з ветеранами праці, старими більшовиками, першими комсомольцями. Головним напрямком діяльності комсомольських активістів школи є турбота про успішність учнів. Жодна незадовільна оцінка не залишається поза увагою комітету. Періодично активісти перевіряють зошити учнів, переглядають щоденники, влаштовують взаємоперевірки підготовки до уроків одного класу іншим. В будь-яку хвилину на допомогу приходять старшокласники-консультанти. Тому й не дивно, що всі комсомольці навчаються на «відмінно» та «добре», і в школі немає жодного невстигаючого.

Справжніми помічниками педагогічних колективів, організаторами добрих справ стали комсомольські організації середніх шкіл № 27, 34, 24 міста Кіровограда, № 2, 6, 15 міста Олександрії, Богданівської СШ Знам'янського району, Панчівської СШ Новомиргородського району, школи-інтернату Добровеличківського району, Куцеволівської СШ Онуфріївського району, Компаніївської СШ та ін. Аналіз їх діяльності переконливо свідчить про те, що в нас є всі можливості забезпечити високий рівень роботи в кожній первинній ланці учнівського колективу.

Міським, районним комітетам комсомолу потрібно регулярно і широко вивчати, впроваджувати досвід кращих шкіл області, домагатися, щоб він став надбанням всіх комсомольських організацій. Проте в окремих комітетах комсомолу шкіл внутріспілкова робота на низькому рівні, формально проходять заняття з комсомольським активом, не дотримуються терміну проведення комсомольських зборів, допускається порушення структури комсомольських груп, організації і прийому до лав Ленінського комсомолу.

Доповідач піддає критиці комсомольські організації Капітанівської СШ Новомиргородського району, Федорівської восьмирічної школи Добровеличківського району та ряду інших. Робота в комсомольських групах згаданих закладів ведеться нецікаво, примітивно, без врахування вікових особливостей учнів, зводиться інколи до сплати членських внесків. Комітети комсомолу шкіл не знають, на вирішення яких завдань спрямувати зусилля груп.

Аналіз діяльності деяких міських і районних комітетів комсомолу за минулий рік показав, що нерідко питання роботи груп, поліпшення навчального процесу, політичного виховання залишаються поза їх увагою. Так, Кіровоградський міськком комсомолу лише один раз заслухав на бюро питання діяльності шкільної комсомольської організації. Петрівський райком комсомолу взагалі не розглядав питання про навчання, ідейно-політичне виховання учнів-комсомольців.

ВАЖЛИВУ роль в житті комсомольської організації відіграють комсомольські збори, як вищий орган первинної організації, школа громадсько-політичного гарту учнівської молоді. Практика роботи комсомольських організацій показує, що найчастіше на зборах обговорюються питання успішності і поведінки учнів. Це найголовніше в роботі шкільної організації, але поряд з цим приділяється увага питанням виховання в кожного учня рис людини комуністичного суспільства.

Завдання комсомольських організацій шкіл полягає в тому, щоб різко піднести роль зборів, надати практичну допомогу первинним осередкам у їх підготовці і проведенні. Враховуючи специфіку шкільної аудиторії, треба ширше використовувати на зборах елементи піднесеності, романтики.

В умовах школи 50—80 процентів ватажків комсомольських організацій щорічно змінюється. Це закономірний процес. Слід глибоко усвідомити, що ця обставина з особливою гостротою вимагає, щоб ми повсякчасно дбали про послідовність, планомірність в роботі з шкільним комсомольським активом, виробляли ефективну систему його навчання. В СШ № 34 міста Кіровограда, середніх школах № 2, 15 міста Олександрії, Побузькій СШ Голованівського району таке навчання проводиться по категоріях. Комсомольські активісти широко знайомляться з формами комсомольської роботи, набувають організаторських здібностей, збагачуються методикою.

Міським, районним комітетам комсомолу потрібно і надалі більше уваги приділяти навчанню активістів - старшокласників, краще використовувати з цією метою будинки піонерів і школярів, які здебільшого працюють тільки з піонерами і ще не стали справжніми методичними центрами в роботі з старшокласниками.

ПОСТІЙНУ турботу про підвищення рівня діяльності учнівських комсомольських організацій повинні виявити комсомольці-вчителі, вчительські комсомольські організації. В області загін молодих педагогів налічує понад 2 тисячі чоловік.

Молодий вчитель — це порадник, старший товариш, наставник учнівського колективу. Якраз ним і стала для учнів вчителька Цибулівської СШ Знам'янського району Антоніна Головченко. По-справжньому закохана в свою професію, вона завоювала авторитет і повагу серед учнів і педагогічного колективу. Як член комітету школи вона проявляє активну турботу за діяльність шкільної комсомольської організації, відчуває особисту відповідальність за справи учнівського колективу. Проте трапляються випадки, коли міські, районні комітети комсомолу ще недостатньо вирішують питання роботи вчительських комсомольських організацій або груп. Мало піклуються про створення належних побутових умов для молодих вчителів,

(Закінчення на 2-й стор.).

У школярів Малої Виски

Колектив учнів і вчителів міської середньої школи № 4 приймав нещодавно представників Злинської середньої школи № 1, які привезли на обговорення умови соціалістичного змагання за право називатись школою високої успішності, відмінної дисципліни та зразкового порядку. Секретар комсомольської організації Злинської школи Ніна Горбунова ознайомила маловисківців з умовами змагання. Виклик було прийнято.

Потім гості розійшлись по класах школи для ближчого знайомства. Учні 10 «А» класу прослухали розповідь десятикласників із Злинки комсорга Зінаїди Колоколової та заступника комсорга Миколи Панченка про навчання, позакласну і позашкільну роботу, про свої плани на майбутнє, запросили місцевих школярів приїхати до них на спортивне свято. Такі зустрічі відбулись в усіх старших класах школи.

* * *

В урочистій обстановці одержали посвідчення юних дзержинців комсомольці Маловисківської восьмирічної школи № 2. Начальник районного відділу внутрішніх справ підполковник міліції Г. С. Шаповалов розповів учням про життя і революційну діяльність Фелікса Едмундовича Дзержинського, про права і обов'язки юних дзержинців. Потім інспектор дитячої кімнати лейтенант Голуб вручив юнакам посвідчення.

М. ТКАЧЕНКО.

Трудівники міста та області готуються гідно зустріти XXIV з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу. Широкого розмаху набуло змагання за право підписати трудовий рапорт. Кожен передз'їздівський день став днем ударної праці.

На фото: у механоскладальному цеху заводу «Червона зірка».

Фото В. КОВПАКА.

наші професії

ЧИМ ЗІГРІЄ ЦЕХ

Є ПРИСЛІВ'Я: «По одягу зустрічають...» Ще нічого не відомо, ще не сказано жодного слова, просто увійшов юнак і сів на стілець, а наметаний погляд кадровика уже фіксує характерні дрібниці: «Зачісочка стильна... Ясно, вітерець в голові. Гудзик висить полуницею — акуратності бракує. Значить, і в роботі....»

Хтозна, можливо, це і правильно. Однак «по одягу» зустрічають не тільки людей.

...Інструментальний цех Олександрійського заводу підйомно-транспортного устаткування. Тиша. Приміщення тіснувате, верстат тулиться до верстату, суворa мовчазність ще не оброблених заготовок,а в цеху все-таки панує затишок.

— Чекаєте комісію? — запитав я, кидаючи погляд на світло пофарбовані панелі.

Олександр Буряченко, секретар комітету комсомолу підприємства, легким дотиком пальців натиснув на сталеву голівку рубильника. Загули, замиготіли і тут же спалахнули яскравим світлом люмінесцентні світильники. В цеху стало ще привабливіше.

— Естетика — друг виробничника, — сказав комсомольський ватажок. — Вона дає хороший настрій, сприяє творчій обстановці, створює придатний клімат для роботи колективу. До речі, в цьому немала заслуга нашого члена комітету...

Хто він, я ще не знав. Та ось мою увагу привернув юнак, що чаклував біля абразивного круга шліфувального верстата. До кінця обідньої перерви залишалось не більше десяти хвилин. Можна зіграти у шахи, чи просто погомоніти з товаришами. Та верстатник був зайнятий іншим. Підходжу.

— Полимка? — цікавлюсь.

— Ні, регулюю, — кинув русявий, з голубими очима юнак, підтягуючи ключем гайку.

Пояснив, що коли на великих обертах «б'є» шпиндель, скорочується строк служби шліфувального круга, знижується якість обробки поверхні деталей. А це збитки підприємству.

Дізнаюся, що за успішне виконання соціалістичних зобов'язань, взятих на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна, за сумлінну в роботі комсомолець Анатолій Аношко нагороджений Ювілейною медаллю і Почесною грамотою ЦК ВЛКСМ.

...На завод підйомно-транспортного устаткування Анатолій прийшов у солдатських чоботях. Хоч і була гостра потреба у слюсарях, але дізнавшись, що юнак до військової служби працював шліфувальником на авторемонтному заводі, майстер інструментального цеху Анатолій Михайлович Фастовець запропонував колишньому солдатові прийняти старенький верстат.

Верстат потребував не тільки дбайливих рук, а й грунтовних технічних знань, чим в той час юнак не міг похвалитись. Та не минуло і кількох днів, як верстат стояв причепурений, немов зібрався пройтись по проспекту великого міста. І ось сталася прикрість — вийшла з ладу розподільна шестерня.

— Молодий ще... Як салака на мілководді, — голос майстра прогудів, немов у порожньому трюмі танкера.

Образливе «салака» дошкульно стьобнуло Анатолія. Хіба ж він хотів такого? Хіба ж для цього просиджував біля верстата після роботи, точив, підганяв? Ех, як хватонув би, як підняв би поперед себе... Але хлопець залишився при думці, що зла один проти одного вони не мають.

Слюсарі поставили нову деталь.

— Що ж, працюй, досвід з часом приходить, — майстер кинув довірливий погляд на юнака, щоки якого винувато рожевіли.

Встановлення нових верстатів, естетика, промсанітарія, впровадження нововведень, рейди груп народного контролю — все це пов'язане з прізвищем Анатолія Аношка, бо ж у кожну справу прагне внести певну частку своєї праці.

...Олександр Тищенко і Ольга Сокурянська прийшли в цех після закінчення середньої школи. Опанувати шліфувальну справу допоміг комсомольцям Аношко. Зараз Олександр і Ольга працюють по другому тарифікаційному розряду. Щозміни перекривають намічені завдання. Ольга поступила вчитися в інститут.

Вимірюючи штангелем якусь деталь, майстер Віктор Облапенко хвалиться:

— Анатолій у нас один з перших ініціаторів. За почином саратовців штампи, калібри, кондуктори здає з першого пред'явлення.

Анатолій активно береться і за громадську роботу. Він агітатор, член редколегії цехової стінгазети, голова колективу фізкультурників заводу.

Кілька років тому на підприємстві знали лише доміно. Щоправда, змагань на кращого «козла» ніхто не проводив. Зараз на заводі працює вісім спортивних секцій. З баскетбола і волейбола молодь посіла перші місця серед спортсменів промислових підприємств міста. Сам Анатолій має другий розряд з кульової стрільби.

...Закінчилась обідня перерва. Загули верстати. Молодь взялася до роботи без «розкачки». І це зрозуміло. Комсомольці заводу на честь наступного з'їзду партії мають виготовити понад план у першому кварталі три кран-балки, 200 комплектів водоналивних котків, 30 металевих рам для кормороздавачів.

...Іду заводською алеєю. Назустріч — юнаки і дівчата. Одні місцеві, інші — приїжджі, одні живуть у власних будинках, інші — в робітничому гуртожитку, одні носять кіски і дешеві кофтинки, інші уже «виросли» до косметики, модерних светрів. На завод вони потрапили з різних причин, і плани на майбутнє у всіх різні. Дехто вважає завод лише першим кроком, трампліном. Однак всі вони вдячні заводу за тепло, з яким він їх зустрів.

Е. ЯРУШОК.

м. Олександрія.

ПЕРШИЙ НАБУТОК — ГЛИБОКІ ЗНАННЯ

(Закінчення).

недостатньо залучають молодих педагогів до участі в громадській роботі. Ульяновському, Знам'янському, Компаніївському райкомам комсомолу потрібно звернути увагу на активізацію роботи районних рад молодих вчителів.

НЕЩОДАВНО закінчила свою роботу республіканська науково-практична конференція з питань поліпшення якості знань учнів, що проходила в нашій області. Нинішнє покоління учнівської молоді, відмічали учасники конференції, переступить поріг XXI століття як основна творча сила нашого суспільства, майбутнє нашої країни «І щоб іти в ногу з життям, щоб не відстати, — підкреслював на XXI з'їзді комсомолу України член Політбюро ЦК КПРС Перший секретар ЦК КП України П. Ю. Шелест, — потрібні глибокі і міцні знання, які треба набувати уже сьогодні».

Ось чому комітети комсомолу, учнівські комсомольські організації покликані виховувати в школярів свідоме, відповідальне ставлення до оволодіння знаннями, розвивати їх пізнавальну активність, інтерес до науки і техніки, готувати кожного учня до майбутньої трудової діяльності.

Розвитку в школярів допитливості, нахилів і здібностей, прищепленню любові до науки сприяє діяльність експедиційних загонів «В країну знань». Експедиція завоювала авторитет серед учнівських комсомольських організацій і педагогів, визначила для шкільного комсомолу конкретну програму розвитку в учнів інтересу до знань, сприяла зближенню школи і науки, розкрила великі можливості для поєднання пізнавальної діяльності з виховною.

Комітети комсомолу Кіровоградської школи-інтернату № 1, Новоукраїнської СШ № 6, Онуфріївської СШ, Маловисківської СШ № 3, школи Гайворонського, Добровеличківського, Голованівського районів творчо працюють над створенням наукових товариств і літературних груп. В багатьох закладах діють наукові товариства юних хіміків, фізиків, істориків. Юні краєзнавці вивчають історію рідного краю, героїчне минуле своїх земляків, трудові звершення хліборобів області.

Але не всі комітети комсомолу з належною відповідальністю поставилися до створення експедиційних загонів. Устинівський, Ульяновський районні комітети комсомолу не забезпечили необхідного рівня організаторської роботи, пустили її на самоплив, не подавали практичної допомоги. Тому, в роботі загонів спостерігалось багато формалізму, спрощеного підходу до виконання завдань.

Експедиція «В країну знань» і надалі залишається комплексною програмою позакласної навчальної роботи учнівських комсомольських організацій. Слід розширювати профілі експедиційних загонів, особливо за рахунок фізико-математичних наук. Експедиція складає частину огляду комсомольських груп і повинна активізувати роботу існуючих та сприяти створенню нових гуртків, клубів, об'єднань юних любителів науки, техніки, викликати до життя цікаві форми і методи діяльності первинних комсомольських осередків в боротьбі за глибокі і міцні знання учнів.

Доповідач спинилася на інших питаннях роботи шкільного комсомолу, визначила завдання комсомольських комітетів по роботі з шкільною молоддю.

Доповідь викликала жваве обговорення.

У ВИСТУПІ першого секретаря Кіровоградського МК ЛКСМУ **Ю. Руднєва** було охарактеризовано роботу комсомольських організацій шкіл міста. Зупинившись на певних успіхах, він вказав на недоліки, що мають місце в роботі окремих організацій. Разом з тим Ю. Руднєв розповів учасникам пленуму про те, як міський комітет ЛКСМУ проводить навчання комсомольських працівників різних категорій.

З великою увагою учасники пленуму прослухали виступ заслуженого вчителя республіки директора Богданівської середньої школи ім. В. І. Леніна **І. Г. Ткаченка.**

— Комсомольська організація області багато зробила для того, щоб мати власні хороші традиції, які стали обличчям шкільного комсомолу, — сказав Іван Гурович.

Він ознайомив з досягненнями колективів Павлиської, Комишуватської, Новопразької, Бірківської шкіл, розповів про кращі традиції учнів Богданівської школи.

— Шкільні комсомольські організації повинні все зробити для того, щоб знання учнів були міцними і глибокими, бо знання — то наша зброя в боротьбі за комунізм, — закінчив свій виступ заслужений учитель.

Змістовним був виступ першого секретаря Олександрійського міськкому ЛКСМУ **В. М'яснянкіна.** Багато комсомольських організацій шкіл міста гірників досягли значних успіхів у навчанні, стали справжніми організаторами діяльності учнівських колективів, першими помічниками педагогів у боротьбі за глибокі і міцні знання. Це, зокрема, комсомольці середніх шкіл № 1, 2, 7, 12, 18 та інших. В багатьох школах склалась справжня дружба з виробничими колективами і учнями сільських шкіл. Комсомольські організації шкіл, педагогічного училища, медучилища, індустріального технікуму, електромеханічного та авторемонтного заводів надали практичної допомоги сільським школам в обладнанні навчальних кабінетів, передали учням для користування велику кількість електроприладів, обладнання для хімічних кабінетів, дві машини «Ластівка» для програмового навчання. В. М'яснянкін зупинився на недоліках у роботі по профорієнтації учнів, у наданні методичної допомоги вожатим-виробничникам, висловив думку про координацію змагання учнівських колективів з метою усунення повторень окремих напрямків змагання.

Аналіз діяльності шкільних колективів міста та області зробив у своєму виступі завідуючий обласним відділом народної освіти **Д. Ю. Стельмухов.**

— Два-три роки комсомольської біографії нашої молоді припадає на її перебування в школі. Саме в цей період у юнаків та дівчат формується особистість, виробляється світогляд, закладаються основи колективізму. В школі створено найсприятливіші умови для виховання цих високих якостей, задоволення прагнення старшокласників до пізнання складних суспільних явищ, пошуків відповіді на численні питання із сфери політики, науки, культури. Винятково важлива роль в цьому належить педагогічному колективу та шкільній комсомольській організації, — сказав т. Стельмухов.

Аналізуючи роботу окремих шкіл області, він показав, як спільними зусиллями педагогів і комсомольських активістів успішно вирішуються ці питання. Разом з тим, т. Стельмухов звернув увагу на недостатньо високі якісні показники знань учнів. Проблема «трійки» ще є і особливо відчутна в дев'ятих і десятих класах. Отже, завдання шкільних комсомольських організацій, вчительських колективів полягає в тому, щоб навчити учнів учитися, виховувати у молоді вольові якості, прагнення долати труднощі, сумлінніше ставитися до основного свого обов'язку — вчитись, здобувати грунтовні знання.

Про те, як комсомольці Новомиргородської СШ № 2 борються за високі показники в навчанні, розповіла десятикласниця цієї школи **Людмила Корчоха.** А бригадир учнівської виробничої бригади Устинівської середньої школи **Людмила Назаренко** поділилась досвідом роботи на шкільному полі.

Всього виступило з обговоренням доповіді одинадцять чоловік.

Перед учасниками пленуму виступили секретар обкому КП України **Д. С. Сиволап** та секретар ЦК ЛКСМУ **І. С. Хоменко.** Їх виступи націлили комсомольських активістів на вирішення одного з найактуальніших питань — підвищення якості знань учнів відповідно до вимог сучасності.

В обговореному питанні пленум прийняв постанову.

ІНФОРМАЦІЯ
ПОДІЇ
ФАКТИ

КАНІКУЛИ НА ВУЛИЦІ

Закінчились зимові канікули у французьких школах. Одинадцять з половиною мільйонів школярів знову приступили до навчання. Проте далеко не всім з них довелось як слід відпочити, лише деякі зуміли побувати на заміських лижних базах, в таборах і пансіонатах. Забезпечити своїм дітям відпочинок за межами міста — не така легка для рядових французів справа. Французький щотижневик «Нувель обсерватер» пише, що «ще з вересня батьки школярів починають виривати один в одного путівки», представлені (звичайно, не безкоштовно) різними асоціаціями і комітетами. Але далеко не всім це вдається.

Більше половини школярів ні влітку, ні взимку взагалі не виїжджають з міста. «Лижі залишаються спортом для багатих», — з жалем констатує журнал. Покататися на лижах минулої зими, наприклад, довелося лише 19,5 процентів дітей службовців і лише одному проценту дітей робітників.

Перешкодою на шляху організації відпочинку дітей, залишаються ціни. Вартість десяти днів, проведених на лижній базі, коливається від 450 до 700 франків. Адміністрація деяких великих підприємств з метою пропаганди асигнує на відпочинок дітей якісь суми, але вони настільки мізерні, що мають чисто символічний характер. На них, наприклад, робітничому комітету заводів Рено-Флін, де працюють понад 12 тисяч чоловік, вдалось послати на зимові заміські екскурсії не більше 300 дітей.

«Чим же займатися дітям, які залишилися на час канікул у містах? — питає «Нувель обсерватер». — Дитячих бібліотек, спектаклів і кіноперегляді в влаштовується дуже мало. Для французького школяра канікули — це вулиця», — похмуро підсумовує журнал.

А. ЛУБО.
(ТАРС).

МОЛОДЬ НЕ СКЛАДЕ ЗБРОЇ

Церемонії нагородження в Білому домі давно вже відлились у певну форму. Урочиста обстановка, вітальні промови, слова вдячності і чергові посмішки у відповідь входять в сталий ритуал. І в той грудневий день 1970 року, коли президент Ніксон вручив чотири чергові медалі, не передбачалось від нього відхилень.

Проте в момент, коли Ніксон з належними в даному випадку словами нагороджував 19-річну Деборру Суіт медаллю «За службу суспільству», він почув у відповідь фразу, що змусила його зніяковіти: «Мені важко повірити у вашу щирість, пан президент, поки ви не припините війни у В'єтнамі», — сказала розгубленому президентові молода американка.

Цей епізод по-своєму показовий. Він свідчить про те, наскільки поширилось по Америці обурення в'єтнамською авантюрою Вашінгтону. Адже кандидатів на нагородження медаллю «За службу суспільству» (що присуджується лише раз на рік, кращому з точки зору властей, представникові американської молоді) відбирають особливо суворо. Але навіть при такому відборі помічники президента не змогли відгородити свого шефа від неприємностей.

Незадоволення існуючим становищем, особливо війною у В'єтнамі, ростом безробіття, інфляцією, репресіями, все ширше охоплює всю американську молодь. В цьому відношенні знаменним був минулий 1970 рік.

Однією з найбільших подій цього року був організаційний з'їзд нової марксистсько-ленінської молодіжної організації — «Спілки молодих робітників за звільнення», — яка ставить своєю метою боротьбу за соціалізм у США. Нова організація об'єднала в своїх лавах найпрогресивнішу частину американської молоді, здатну в умовах поліцейського режиму в США боротися разом з Комуністичною партією за досягнення справедливого суспільного ладу. Це в більшості молоді промислові робітники, представники пригноблених національних меншостей — негри, пуерторіканці, мексіканці. Національним головою «Спілки молодих робітників за звільнення» обраний негр Джервіс Тайнер.

Вітаючи народження молодшого брата Комуністичної партії США, її центральний орган «Дейлі Уорлд» писав, що «колись головною подією цього року буде названий саме той факт, якому не присвячувались газетні заголовки!»

Газета підкреслює, що «марксистсько-ленінська молодіжна спілка народилася в той момент, коли молодь США зіткнулася з найбільш гострими проблемами».

Найважливішою з них залишається варварська війна у В'єтнамі. В кінці квітня — на початку травня 1970 року могутня хвиля антивоєнних студентських виступів прокотилась по більшості університетів країни. Під час однієї з таких демонстрацій чотири студенти Кентського університету у штаті Огайо загинули від куль солдатів національної гвардії.

В 1970 році офіційна Америка воювала на території США не лише проти учасників антивоєнних демонстрацій. Через десять днів після кривавих подій у Кентському університеті країну приголомшила звістка про нову трагедію — поліцейські вбили двох негритянських юнаків — студентів коледжу в місті Джексон (штат Міссісіпі). Це були чергові жертви расизму, проблема якого глибоко хвилює американську молодь.

Глибоко схвилювало американську молодь організоване властями цькування молодої комуністки негритянки Анджели Девіс. Спочатку її позбавили права викладати філософію в Каліфорнійському університеті, хоча не було ніяких сумнівів в її фаховому обдаруванні. Коли стало ясно, що дух Анджели не зломити, було сфабриковане безпідставне звинувачення в «співучасті у вбивстві» і незаконному носінні зброї.

Американська молодь сповнена рішучості до кінця боротися за врятування негритянської дівчини, яка стала символом соціальної справедливості. Молодь США має намір також продовжувати вперту боротьбу проти ганебної війни в Південно-Східній Азії. В цьому відношенні 1971 рік прийняв естафету минулого 1970 року.

А. ВОРОНІН,
кор. ТАРС.

Нью-Йорк.

НОВА ПЕРЕМОГА

Другий рік більшість у виконавчому комітеті Федерації студентів Чілі (ЧСЧ) складають представники студентських організацій, які виступають за корінні політичні і суспільні перетворення в країні. На другий строк її президентом обраний комуніст Алехандро Рохас. Це має неабияке значення як для самої Федерації, так і для республіки в цілому. ФСЧ — найбільша чілійська студентська організація, яка об'єднує студентські товариства 26 учбових закладів і нараховує в своїх лавах понад 20 тисяч чоловік. Вона впливає на політику інших студентських організацій. Федерація відіграє величезну роль в політичному житті країни.

Протягом 15 років Федерацію очолювали християнські демократи. Проте, в 1969 році становище змінилось. На виборах тоді перемогли кандидати лівих сил. Вперше Федерацію очолив комуніст А. Рохас. На виборах в листопаді 1970 року ліві студентські організації здобули нову перемогу.

Спочатку до цих виборів готувались чотири угруповання.

Проте, через деякий час сили повністю популяризувались: фронт революційних студентів підтримав кандидатів народної єдності, а університетський фронт висловився в підтримку християнських демократів.

Але в день виборів лідери християнських демократів заявили, що вони знімають своїх кандидатів і відмовляються брати участь у голосуванні.

Турбуючись про збереження єдності цієї найкрупнішої студентської організації країни, ліві сили, впевнені в своїй перемозі, пішли назустріч християнським демократам і згодились на повторне голосування. Другий тур виборів відбувся 24 листопада. В ньому брала участь рекордна кількість студентів — 19683 чоловіка (в минулому році всього 13725 студентів). За кандидатів блоку народної єдності проголосували 10365 чоловік, а за представників християнських демократів — 8533. У виконавчий комітет Федерації увійшли сім представників народної єдності і чотири представники християнських демократів. В колишньому складі співвідношення було шість до п'яти. Президентом Федерації студентів Чілі знову обраний Алехадро Рохас.

А. МЕДВЕДЕНКО,
кореспондент ТАРС.

Сантьяго.

Контрабандним шляхом

Невеликий портрет молодої італійської знатної дами, що належить пензлю Рафаеля, був головною прикрасою виставки, яка проводилася на честь 100-літньої річниці бостонського музею образотворчих мистецтв. Проте незабаром цей портрет, який великий італійський живописець епохи Відродження написав близько 1505 року, перекочував із виставочного залу в сейф, опечатаний урядовою печаткою. Як повідомляють нью-йоркські газети, виявилось, що ця картина оцінена в 1,5 мільйона доларів, — потрапила до музею контрабандним шляхом. В 1969 році вона була незаконно вивезена із Італії спритними ділками, які спеціалізуються на торгівлі предметами мистецтва. Дізнавшись, що портрет знаходиться в Бостоні, італійський уряд почав вимагати проведення розслідування, яким і зайнявся місцевий прокурор.

Директор музею Перрі Ратборн відмовився повідомити, яким шляхом картина Рафаеля потрапила до його музею.

Є. ЄГОРОВ,
кореспондент ТАРС.

Нью-Йорк.

НІМЕЦЬКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕСПУБЛІКА: молоді монтажники на новій лінії електропередач.

Фото з журналу «Фрайе вельт».

НОВОРІЧНИЙ ПОДАРУНОК

Перуанські діти із Гуараса, Чімботе і Касми — міст, які найбільше потерпіли влітку 1970 року від руйнівного землетрусу, одержали хороший новорічний подарунок — дитячі садки. «Дідом Морозом», який подарував їх, був Радянський Союз, а ліжка, столи, радіоли, іграшки і все необхідне для них передала делегація Комітету радянських жінок. З нового року просторі приміщення трьох дитячих садків заповнює галаслива дітвора. Одному з них присвоєно назву «Радянський Союз», а другому — ім'я Валентини Терешкової.

Під час перебування в Перу члени делегації ознайомилися з рядом дитячих закладів. На прохання міністерства освіти вони в ряді міст виступили з лекціями про радянську систему шкільного виховання в СРСР. В Перу зараз обговорюється проект реформи освіти. Приїзд радянських спеціалістів — педагогів викликав величезний інтерес у перуанської громадськості. Реакційна преса намагалась заплямувати візит. «Не чекайте педагогіки, буде чиста пропаганда, — писала реакційна газета «Пренса», — нам хочуть нав'язати радянську школу».

Вже перші лекції розвіяли всі залякування. Інтерес до них був такий великий, що намічену спочатку 60-годинну програму для лекцій, довелось подвоїти. На них були присутні вчителі, вихователі, представники громадськості, навіть робітники релігійних організацій, котрі цікавляться питаннями виховання.

Є. ЄЛЬШОВ,
кор. ТАРС.

Ліма.

Леонід ТЕНДЮК

(Продовження. Поч. в газеті за 19 січня).

І ми заходилися вечеряти.

А тепер Микола майнув на судно. Світило збирається теж. Я лишаюсь один. Щасливці! У них все визначено і ясно. Той морячить, цей твердо стоїть на землі — хату збудував, одружився. Лише я ні в морі, ні на суходолі. Як мовиться: від одного берега відчалив, а до іншого не пришвартувався. Мені невідомо, свідьки, отак сидіти в цьому закутті. І взагалі, мені поки що незрозуміло, що на мене чекає.

А втім, коли з кимось розлучаєшся, чи когось проводжаєш, завжди журливо, — ніби ти в осіннньому гаю, з якого облетіло останнє листя.

ДІВЧИНА В БІЛОМУ

— Ти знову ловиш гав? Читай, читай уважніше!

Продерши заспані, стомлені нічною працею очі, я ближче підсуваю до себе ще вогкий відтиск газетної сторінки. Вчитуюсь в рядки, на які тикає пальцем черговий редактор: «Від кожної вівці в цьому році тваринники артілі «Червоний шлях» одержали щедрий приплід — по 9 ділових поросят».

— ???

— Зрозумів? — гнівається випусковий.

Що ж, такі речі бувають: лінотипіст чи метранпаж, який зверстує газету, часом з однієї статті помилково зганяє рядок в іншу, як от і зараз. І, звичайно, потім всі гріхи приписуються мені, «свіжоголовому». А яка тут може бути свіжа голова, коли скоро світанок! В друкарні ж — задуха, спека; їдучий свинцевий пил, пахне друкарською фарбою. Гудуть ротатори, заколисуюче вистукує телетайп.

І все-таки я люблю газетярську справу.

Земля ще спить, ще сплять люди, а ти вже знаєш — першим! — що діється на планеті. Бо сюди, в цей сірий двоповерховий будинок на тополиній заміській вулиці, невидимі ниті ведуть з усіх кінців. Цей телетайп, що приймає інформаційні повідомлення, здається мені мудрим і всесильним чудодієм, який недремно вислуховує пульс планети. Вона, планета, вся переді мною — десь там, в ранковім тумані.

Було це — ой, було! — давно...

З моря надходили тривожні вісті: флагман експедиційного флоту «Витязь» потрапив під радіоактивний дощ.

Коли судно досліджувало Маріанську западину, на атолі Бікіні американці провели атомний вибух. І хоч від місцезнаходження «Витязя» атол лежав на значній відстані, пил смертоносного вихору, підхоплений тайфуном, розпорошився далеко над океаном.

Долетів він і до радянського судна.

Це повідомлення газети набрали крупним шрифтом — ще одне застереження людству, що в світі неспокійно. Номер той ми зверстали вчасно, але знов-таки трапилась якась помилка — чи то з вини друкарів, чи, може, і через мою неуважність. Випуск газети затримали на кілька годин, і друкарню залишили десь аж перед ранком.

Місто спало, оповите голубою імлою. Вгорі, обабіч київських вулиць палахкотіли «свічки» тільки-но розквітлих каштанів, а високо у посвітлілому небі, немов кораблики в океані, плили хмарини.

Немов кораблики... Всі ми йшли похнюплені і злі. Ми були занадто молодими, і від якогось передчуття чи весняного буяння бриніла в нас невимовна радість — радість, що світ, сповнений таємниць, лежить тут же, відразу за порогом.

Я все ще був під впливом прочитаного про «Витязь», стривожений трагічним випадком, що з ним стався... Тоді дізнався й про те, в яких далеких краях довелося побувати цьому кораблю.

Те, про що ми довідуємось з газетних повідомлень, мореплавці, певно ж, бачать на власні очі, бо планета для них не десь за туманами — вона в них на долоні.

Безперестанку кудись поспішали хмарки. А я все думав про білобокий кораблик та далекі далі.

... Коли я його вперше побачив, я зрозумів: він той, єдиний, якого я давно шукаю.

Ми щойно повернулися з моря. Експедиція, в яку я був зарахований на один рейс, вивчала Куросіо. Після тримісячного плавання повернулися до рідного берега. Стали на зовнішньому рейді, неподалік Російського острова. З далини проступали контури гір, на схилах сопок ріс ріденький, що проглядався наскрізь, ліс. Довга лісосіка, як драбина, вела ген вгору. Теплінь. Прозорість, як і в нас на Україні, коли пробуджуються берези, і в прозоро вологій тиші скресають ріки.

А потім, коли митники оформили наш приїзд, судно пришвартували до причалу. Тут, біля Мальцевської переправи, зупиняються всі експедиційні кораблі. Причал вважається надійним і зручним. Моряки його хвалять за вдале розташування: під боком центр міста, кінотеатр, магазини.

Були це, мабуть, останні години моєї останньої вахти. Небо починало сіріти. Мені першому видно, як прокидався порт. Власне, він не спав. Цілу ніч сновигали в затоці буксири, кидали якір прибулі кораблі, в рейс лаштувалися інші. Та на світанку кораблів порясніщало. Он праворуч, по фарватері, як гуси на ставок, у море потяглася низка риболовецьких сейнерів. Частіше засновигали буксири.

Від пагорбкуватого острова насувалася хмарна завіса. Клубочився туман, крапельками роси осідаючи на обличчі. Видимість — нульова, і я раз-по-раз калантирив у ринду. Густий мідний дзвін стелився над рейдом, вплітаючись у пряжу такиж же дзвонів, що долітали з сусідніх кораблів.

Віддзвонив я своє, віддзвонив. Лишалось пошкодувати, що все так складається: через кілька днів я списуюсь з судна.

І тоді, в останні дні мого вахтування, трапилася ця зустріч... З дерев'яних сходин, що на кручі, я не раз спостерігав, як у гавань, заходили кораблі, скреготом витравлених якір-ланцюгів сколихнувши тишу.

Я люблю, коли здалеку повертаються кораблі. Так радісно, і трохи сумно.

Дівчата-метеорологи помітивши, що я тут часто вештаюсь, запропонували:

— Наймайся, хлопче, до нас на роботу — спостережники нам потрібні

Якось увечері, повертаючись з міста, вгорі над сходинами я помітив щось біле. І, неначе білопіне марево, сколихнулося внизу.

«Не вини, бува, розквітла в цю передчасну провесінь?» — майнула думка.

Кошлаті сутінки, стемнілі в передгроззя, клубочилися довкола. Та все ж таки я розгледів те білопіне «марево»!

На краю кручі, з накинутою на плечі хустиною, по-весняному гарно вбрана стояла незнайома мені дівчина. Ніжний і чистий, як у лісового струмка, голос раптом вивів сповнену надій і дівочих сподівань пісню — про те, як море розлучає з коханим і що воно невладне їх розлучити.

І голос, і ті слова будь-кого схвилювали б, не зоставили байдужим.

Я наважився підійти до співухи...

Не пам'ятаю, хто сказав, що коли ми виграємо в одному, неодмінно програємо в іншому. Хтозна, можливо й справді ми втрачаємо, нехтуючи тим, що нам дарує випадковість. Можливо, ми необачні й жорстокі, і проліски, проростлі з-під снігу, через близорукість серця не маємо за квіти, а то й гірше— топчемо їх. Можливо. Бо кожна мить — неповторна, а чиясь дорога, перехрещена з твоєю, іде в безвість, вчасно не втримана при тій випадковості. Лишається запізніле, гірке каяття...

Так думав я. Але не тоді — пізніше. Нині ж переді мною стояли сині очі з чеканням, мов би мало трапитися диво — все те, на що очікуєш, до чого прагнеш. Й з дитинною невинністю розтулені уста, і море, і вітер...

Та що мені було до того! Когось ждали і не діждались, чиїсь несправдились надії. Бо дівчина когось таки чекала з моря.

Спалахнула блискавка, освітивши узбережжя й кручі. Отоді і побачив я внизу стиснутий бортами сусідніх суден щойно прибулий кораблик. Білий, як диво-марево кораблик. Слов'янською в'яззю на кормі його було викарбоване єдине слово Витязь.

Високі кручі, дівчина в білому навіки зосталась в мені.

А, «Витязь»?

Про нього я ще розповім.

(Далі буде).

ДЕ ТОНКО...

КИЇВ, 19 січня. (РАТАУ). На волейбольній першості країни позаду стартова гарячка, хвилювання, прикидки тактичних варіантів, експерименти із заміпами. Сильні і слабкі сторони команд київської шестірки після третього дня змагань починають проглядатися явно і рельєфно.

Визначальний фактор успіху при досить рівній техніці — вольова підготовка команд, бойовий настрій колективу. Приклад цьому — виступ чемпіона країни ЦСКА. Вже у першому матчі з харківським «Буревісником» армійці показали справжній спортивний характер і, програючи в партіях 0:2, зуміли завершити зустріч перемогою.

Один за одним програє матчі колись грізний таллінський «Калев». Ось і вчора в зустрічі з харківськими студентами естонські волейболісти грали безбарвно і прямолінійно, а винахідливість і впертість «Буревісника» принесли йому заслужену перемогу — 3:1.

Добротну і рівну гру демонструє київський «Локомотив». Обігравши ленінградський «Автомобіліст» з рахунком 3:0, залізничники разом з командою ЦСКА, у якої після перемоги над земляками з «Буревісника» (3:1) теж три очка, очолили таблицю київського туру.

Нерозлучні друзі.

Фото Ю. ДОЛЯГІНА. (АПН).

РЕПЛІКА

«ЗАЄЦЬ» З ЛИПОЮ

«Заєць» є «заєць». Так і норовить проїхатися по місту безкоштовно, а точніше — на державний кошт. Їх потроху, звісно, виловлюють, карають штрафом, вивішують «заячі» фотозображення у людних місцях.

З рядовими «зайцями» не так вже й важко боротися: ваш квиток, голубчику? Так, так, загубили, забули взяти... Ось вам на згадку.

Гірше — з привілейованими. Підходиш до нього, а він замість квитка — тиць обкладинку. Розгортаєш, читаєш. Виходить, Микола Чуркін ніякий там не «заєць», а слюсар автобусного парку 10021. Значить, має право безплатного проїзду в міському автотранспорті. Насправді ж Микола Чуркін слюсарював з 23 липня по 1 серпня 1970 року, тобто тиждень. А посвідка видана на рік.

Був би один Микола, було би півлиха. А лихо в тому, що він не один. Чи не скаже хто, де шукати Миколу Полуднєва, Меланію Чередниченко, Валентину Корнієнко, симпатичних людей віком 18 — 20 років? Документи їхні зберігаються в автопарку, а самі юнаки і дівчата давно там не працюють і десь тицяють контролерам посвідки, які вже стали справжнісінькими фальшивками. Такого «зайця» за хвіст не впіймаєш, викрутиться.

Петро Шустін, Леонід Гравченко і Ніна Хайченко відомо де — позбавлені волі за різні провини. Але право безплатного проїзду вони передали своїм родичам. Так що «зайців» з липовими документами не зменшилося. «Заєць», виходить, натуральний, документ фальшивий, а контролер нічого не вдіє. Звідки йому знати, хто працює в автопарку, а хто—ні.

Знав про те колишній начальник відділу кадрів О. В. Курносов, знає теперішній виконуючий обов'язки начальника відділу кадрів О. І. Худенко. Їм би й братись було за ловлю привілейованих «зайців». Не повертають посвідки добром — вилучити через відповідні органи. Але ж таки вилучити, аби не переводили державних грошей.

О. ЛИСАК,
позаштатний інспектор обласного комітету народного контролю.

ФІЗКУЛЬТУРІ і спорту відводиться роль вихователя високих вольових і моральних якостей — патріотизму, інтернаціоналізму, колективізму, сміливості, рішучості, наполегливості і цілеспрямованості, говориться у прийнятому Міністерством освіти СРСР і Комітетом по фізичній культурі і спорту при Раді Міністрів СРСР і погодженому з ВЦРПС, ЦК ВЛКСМ, Міністерством охорони здоров'я СРСР «Положенні про фізичне виховання учнів загальноосвітньої школи» — цьому своєрідному статуті шкільної фізкультури, який однаково обов'язковий як для учителів, так і для учнів.

СТАТУТ ШКІЛЬНОЇ ФІЗКУЛЬТУРИ

Які ж завдання стоять у цьому статуті перед школою?

Насамперед — це зміцнення здоров'я дітей, потім розвиток їх фізичних здібностей, функціональних можливостей організму і рухових навичок.

На Міністерство освіти і органи народної освіти покладається відповідальність за якість навчального процесу в школі та у позашкільних закладах, забезпечення їх кадрами учителів і тренерів-викладачів, а також програмами, інвентарем і обладнанням, проведення змагань.

Фізичне виховання — не просто урок фізкультури. Це ціла система, в якій урок і факультативні заняття хоч і становлять основну частину, але неодмінно підкріплюються іншими формами організації. Це позакласна і позашкільна спортивно-масова робота (спортивні гуртки і секції, ДЮСШ), і фізкультурно-оздоровчі заходи в режимі дня шкіл (гімнастика до занять, ігри, фізичні вправи під час перерв, фізкультхвилини на уроках).

Самостійний розділ положення тепер регламентує обов'язки членів педагогічного колективу школи. Насамперед: «За організацію фізичного виховання в школі відповідає директор», іншими словами, директор відповідальний за створення умов для проведення уроків та занять секцій. Положення констатує: «У фізичному вихованні учнів бере участь весь педагогічний колектив». Конкретно визначено роль і обов'язки кожного члена педагогічного колективу.

Наприклад, заступник директора по навчально-виховній роботі відповідає за виконання навчальних програм і якість викладання на уроках фізичної культури. Організатор позакласної і позашкільної виховної роботи бере участь в організації колективу фізичної культури і в його роботі. Класні керівники і вчителі повинні добиватися додержання учнями режиму дня, виконання ранкової гімнастики, сприяти залученню учнів до секцій і гуртків. Старший піонервожатий організує фізкультурні заходи, допомагає проводити піонерські збори на фізкультурні теми, організує секції і гуртки, складання норм БГПО.

Положення зобов'язує створити в кожній школі колектив фізичної культури.

Заключна частина положення констатує необхідність підбиття підсумків роботи викладачів фізичного виховання дітей. Так, з фізкультури нема і не було екзаменів, але відповідні органи народної освіти разом з органами охорони здоров'я повинні щорічно підбивати підсумки роботи по фізичному вихованню і зміцненню здоров'я школярів.

(ТАРС).

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

СУБОТА, 23 СІЧНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.00 — Гімнастика для всіх. (М). 9.30 — Новини. (М). 9.45 — Кольорове телебачення для школярів. «Розповіді про мистецтво». (М). 10.15 — Науково-популярна програма «Здоров'я». (М). 10.45 — Кольорове телебачення. Концерт «Мистецтво естрадного танцю». (М). 11.30 — Наша афіша. (К). 11.35 — Назустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України. Телеанрис «Дорошенкова земля». (К). 12.00 — Кольорове телебачення. Мультфільми для дітей. (М). 12.30 — «Закон і ми». (К). 13.00 — Театральна прем'єра. (К). 13.30 — Народний телеуніверситет. (М). 15.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з хокея. «Спартак» — ЦСКА. (М). 17.25 — «На меридіанах України». (К). 18.00— Новини. (М). 18.05 — Кольорове телебачення. «У світі тварин». (М). 19.30 — «Суперечлива Америка». (М). 20.00 — Для дітей. «Олівець-малювець». (К). 20.30 — «Запрошуємо на пісню». (К). 21.10 — Програма «Час». (М). 21.40 — Художній фільм «Лицарі «Золотої рукавички». II серія. (К). 22.45 — Українське кольорове телебачення. «Співає Україна». (Концерт». (К).

НЕДІЛЯ, 24 СІЧНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 12.30 — Міжнародний матч з акробатики. СРСР — Польща. (К). 13.30 — «Від з'їзду до з'їзду». Літературна передача. (Дніпропетровськ). 14.00 — «Музичний кіоск». (М). 14.30 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. «Я — громадянин». (Львів). 15.00 — «Сонечко». Спектакль Калінінського лялькового театру. (К). 16.00 — Міжнародна панорама. (М). 16.30 — Наша афіша. (К). 16.35 — Документальний фільм «Павло Тичина». (К). 16.55 — Художній фільм «Втікач з Янтарного». (К). 18.05 — «Клуб кіномандрівників». (М). 19.20 — «Від з'їзду до з'їзду». «Таланти твої, Україно». Звітують Сумська і Полтавська області. (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Іраклій Андроніков розповідає». (М). 22.50 — Кіножурнал «Новини дня». (М). 23.00 — Симфонічний концерт з творів Бетховена. (М).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

БК 01019. Індекс 61197. Зам. № 362. Тираж 54.300.